

Dansk Kvindesamfund har paa Genforeningsdagen sendt følgende Telegram:

Til Kongen!

Dansk Kvindesamfunds 11,000 Medlemmer fra By og Land
istemmer det jublende Kor, der i Dag toner over Sønderjyllands
solfyldte Bakker.

Julie Arenholt,

Formand.

Svaret lød saaledes:

Min hjerteligste Tak og Hilsen

Christian.

Kongressen i Genève.

Ved den internationale Alliances Kongres i Genève var Danmark repræsenteret ved to Organisationer, »Dansk Kvindesamfund« og »Dansk Landsforbund for Kvinders Valgret«. Fra »Dansk Kvindesamfund« mødte som Delegerede Julie Arenholt, Lærerinde Thora Pedersen, Aalborg, Forfatterinden Inga Nalbandian og Gudrun Rietbergen, begge Bestyrelsesmedlemmer i D. K.s Birkerødskreds. Fra »Dansk Landsforbund for Kvinders Valgret« var mødt Folketingsmand Elna Munch, Folketingsmand Ivar Berendsen, Bibliotekar Sara Orth, Lærerinde Camilla Christensen, Køge, og Anna Heilbuth.

Med Hensyn til Dagsordenens første og vigtigste Punkt, *Alliancens Fremtidsprogram*, var de to danske Organisationer meget uenige. Fra D. K. var indsendt Forslag om, at Alliancen — efter at de fleste af de i Alliancen staaende Lande havde opnaaet Valgret — burde udvide sit Program i Overensstemmelse med D. K.s, og omtrent tilsvarende Forslag var indsendt fra Holland, Frankrig og flere Lande. Alliancens Hovedformaal skulde dog stadig være at arbejde for Kvinders Stemmeret, hvor denne endnu ikke er opnaaet.

Fra »Dansk Landsforbund for Kvinders Valgret« (Formand: Elna Munch) forelaa følgende Forslag: »I Lande, hvor Kvinder har Valgret og særlig kvindelige Rigsdagsmedlemmer, skal de i Alliancen staaende Organisationer som deres eneste Program have Arbejdet for Kvindevalget i andre Lande.«

Motiveringen lød: Dersom vi ikke absolut fastholder dette Program, maa vi hellere opløse Alliancen. I Lande, hvor Kvinder har Valgret, har alle Kvindesammenslutninger — med Undtagelse af rent faglige — en direkte hæmmende Indflydelse, idet de svækker den politiske Interesse hos Kvinderne. Disse har hverken Tid eller Penge til at være Medlemmer af mere end én Organisation, og de ansaa deres politiske Interesse for at blive tilstrækkelig udviklet indenfor deres Kvindesagsorganisation. Derfor gaar de ikke ind i de forskellige politiske Organisationer, det eneste Sted, hvor de overhovedet kan opnaa nogen som helst Indflydelse.

Kvindesagsorganisationerne har ikke den allermindeste Betydning for Rigsdagsarbejdet.«

Dagen forinden Kongressens Aabning samledes Formændene for de forskellige nationale Organisationer (Den internationale Komité) til et forberedende Møde. Det vedtoges her enstemmigt at fremsætte følgende Forslag til Kongressen:

»Alliancens Formaal skal være at sikre alle Nationers Kvinder Valgretten samt saadanne andre Reforme, der er nødvendige for at virkeliggøre Mænds og Kvinders Ligestilling paa alle Omraader.«

Under Forhandlingerne paa selve Kongressen imødegik Ivar Berendsen som Ordfører for »Dansk Landsforbund for Kvinders Valgret« den internationale Komités Forslag; han advarede indtrængende Kongressen imod at optage andre Punkter end Valgretten paa sit Program, han var overbevist om, at det vilde føre til Splittelse og Splid; de Krav, som Kvinderne efter Valgrettens Opnaaelse endnu maatte have at fremføre, kunde kun løses af de politiske Partier. Dersom Kvindeorganisationerne i de forskellige Lande samlede sig om andre Spørgsmaal end Valgretten, da betød det uden Tvivl Indledningen til et stort »Kvindeparti« rettet mod Mændene, og mod dette vilde han paa det alvorligste advare.

Ivar Berendsens Tale blev gentagne Gange afbrudt af Protester fra et stort Flertal af Forsamlingen, og paa Dansk Kvindesamfunds Vegne tog Julie Arenholt Ordet og udtalte følgende:

»De har nu hørt en maskulin Røst fra Danmark, der modsatte sig det fra den internationale Komité fremsatte Forslag om at udvide Alliancens Program. Det gør mig ondt at maatte imødegaa min Landsmand og gode Ven, Ivar Berendsen, men jeg er nødsaget dertil.

Som Formand for »Dansk Kvindesamfund« maa jeg meddele Kongressen, at vi aldeles ikke er enige med »Dansk Landsforbund« i dets Forslag eller dets Motiveringer. I 50 Aar har D. K. arbejdet for Kvindernes Rettigheder; i 1915, da de danske Kvinder fik Valgretten, ændrede vi vort Program i Overensstemmelse med det Forslag, der nu er forelagt Kongressen fra den internationale Komité. Vi kan aldeles ikke indrømme, at Kvindesagen er løst ved